

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

I Rigsdagssamlingen 1899—1900 blev der, ligesom i de tvende foregaaende Samlinger, i Folketinget ved privat Initiativ indbragt et Forslag til Lov om Ryskfredning, der skulde afløse Lovene af 13de April 1855 og 23de Januar 1862. Efter at Forslaget var blevet vedtaget af Folketinget, blev det ved 1ste Behandling i Landstinget henvist til et Udvalg, der i en under 26de Marts 1900 afgiven Betænkning udtalte, at der vel kunde være god Grund til at søge de nugældende Lovbestemmelser om Ryskfredning forandrede, men at den Maade, hvorpaa Manglerne ved den bestaaende Tilstand søgtes afhjulpne ved det af Folketinget vedtagne Lovforslag, ikke kunde anses for tilfredsstillende, idet en fyldestgørende Ordning af disse Forhold først kunde opnaas, naar man forlod den nugældende Lovgivnings og saa af Forslaget fulgte Princip, hvorefter det er overladt Rysstejerne enkeltvis at skaffe sig den fornødne Beskyttelse for deres Ryster. Udvalget udtalte derhos, at det efter vor Rets Grundfættninger rettelig bør være Statens Pligt at forhindre saadanne Foretagender paa Søterritoriet, som medføre Skade paa eller Fare for Rysstejendommene, og stillede Forslag om, at Landstinget skulde slutte Behandlingen af det foreliggende Lovforslag med Vedtagelsen af en Dagsorden, hvori Regeringen opfordredes til at fremsætte et Forslag til en Lov, hvorved der ved offentlig Foranstaltning blev truffet Bestemmelse, om og hvorvidt det efter de forskellige Forhold paa Landets Ryster skal være tilladt paa Søterritoriet ud for hver Ryskstrækning at optage Sten, Grus, Sand og deslige, og hvorved der blev truffet de fornødne Foranstaltninger til Overholdelse ved det offentlige af den saaledes trufne Ordning af Ryskfredningen. Denne Dagsorden vedtoges af Landstinget den 30te Marts 1900.

Nærværende Lovforslag hviler paa den i fornævnte Landstingsudvalgs Betænkning udtalte Grundfættning, at Staten i Kraft af sin Højhedsret har en Pligt til at forhindre saadanne Foretagender paa Søterritoriet, som ville medføre Skade paa Rysstejendommene. Da Rysstejerne ikke uden Statens Samtykke kunne foretage Inddæmninger eller iværksætte Foranstaltninger paa Forstranden, hvorved Rysten sikres, er det i Virkeligheden det naturligeste at bringe denne Grundfættning

til Anvendelse, og der er efter Regeringens Anstuelse saa meget mere Anledning hertil som det formentlig kun paa denne Maade bliver muligt at tilvejebringe en Ordning, der paa een Gang skaffer Rysstejerne den fornødne Sikkerhed mod Bestadigelse af Rysten og tillige sikrer Stensikere og Sandgravere mod, at der ved de paa Søterritoriet til Fredning af Rysten trufne Foranstaltninger lægges dem unødvendige Hindringer i Vejen for deres Virksomhed. Under Behandlingen af det ovennævnte private Lovforslag er det i saa Henseende særlig blevet fremhævet, at det fra Rysstejernes Standpunkt er en væsentlig Mangel ved den nuværende Ordning, at Fredning af en større samlet Ryskstrækning er betinget af, at alle de paaagældende Rysstejere ere enige om at begære Forbud nedlagt mod Vorttagelsen af Sten og Grus fra Forstranden, og at paa den anden Side Stensikere i adskillige Tilfælde kunne beklage sig over, at Forbud nedlægges, saa snart vedkommende Rysstejer begærer det, uden at det tilstrækkelig undersøges, om Forbudet i den af Rysstejeren begærte Udstrækning er nødvendigt for at beskytte Rysten. Disse Mangler ville formentlig afhjælpes, naar det offentlige tager Sagen i sin Haand og tilvejebringer en Ordning uafhængig af den enkelte Rysstejers Forgodtbedsende, og der samtidig gives de Myndigheder, til hvem Afgørelsen af disse Spørgsmaal henlægges, den fornødne sagkyndige Vistand.

I Overensstemmelse hermed foreslaas det, at der under Landbrugsministeren ansættes en Rystinspektør, der skal foretage periodiske Underøgelser af alle Landets Ryster og særskilt for hvert Amt fremsætte Forslag til de Foranstaltninger, han maatte anse nødvendige for at beskytte Rysten. Landbrugsministeren skal derefter ved Henvendelse til vedkommende Amtmand foranledige, at der nedlægges en Landvæsenkommission til Behandling af Forslaget. Afgørelsen af, hvorvidt det er nødvendigt at træffe særlige Foranstaltninger for at beskytte Rysten, træffes altsaa heresfor af Landvæsenkommissionen under Appel til Overlandvæsenkommissionen. Paa Grundlag af Landvæsenkommissionens (Overlandvæsenkommissionens) Kendelse udsteder Landbrugsministeren derefter særskilt for hvert Amt en Bekendtgørelse om Ryskfredning i det paa-